

www.e-rara.ch

**Silva locorum, qui frequenter in concionibus occurrere solent, omnibus
divini verbi concionatoribus, cum primis utilis & necessaria**

Luis

Venundatur Parisiis, 1586

Zentralbibliothek Zürich

Shelf Mark: RRa 166

Persistent Link: <https://doi.org/10.3931/e-rara-26764>

Christus.

www.e-rara.ch

Die Plattform e-rara.ch macht die in Schweizer Bibliotheken vorhandenen Drucke online verfügbar. Das Spektrum reicht von Büchern über Karten bis zu illustrierten Materialien – von den Anfängen des Buchdrucks bis ins 20. Jahrhundert.

e-rara.ch provides online access to rare books available in Swiss libraries. The holdings extend from books and maps to illustrated material – from the beginnings of printing to the 20th century.

e-rara.ch met en ligne des reproductions numériques d'imprimés conservés dans les bibliothèques de Suisse. L'éventail va des livres aux documents iconographiques en passant par les cartes – des débuts de l'imprimerie jusqu'au 20e siècle.

e-rara.ch mette a disposizione in rete le edizioni antiche conservate nelle biblioteche svizzere. La collezione comprende libri, carte geografiche e materiale illustrato che risalgono agli inizi della tipografia fino ad arrivare al XX secolo.

Nutzungsbedingungen Dieses Digitalisat kann kostenfrei heruntergeladen werden. Die Lizenzierungsart und die Nutzungsbedingungen sind individuell zu jedem Dokument in den Titelinformationen angegeben. Für weitere Informationen siehe auch [Link]

Terms of Use This digital copy can be downloaded free of charge. The type of licensing and the terms of use are indicated in the title information for each document individually. For further information please refer to the terms of use on [Link]

Conditions d'utilisation Ce document numérique peut être téléchargé gratuitement. Son statut juridique et ses conditions d'utilisation sont précisés dans sa notice détaillée. Pour de plus amples informations, voir [Link]

Condizioni di utilizzo Questo documento può essere scaricato gratuitamente. Il tipo di licenza e le condizioni di utilizzo sono indicate nella notizia bibliografica del singolo documento. Per ulteriori informazioni vedi anche [Link]

Hoc igitur præcipuū diuini Spiritus minus existit, qui ob eam maxime causam sub imagine vehemētis flatus hominibus datus est: quia vim, & impetū addēs spiritui, detraxit carni, atq; sic tandem illā in seruitutē spūs redegit. Cuius rei figura præcessit, cū Deus Sarā, ac Abrahā nomina mutauit: nomē enim Abram produxit in Abraham, Sarai verò cōtraxit in Saram. Quo significatur, diuinæ gratiæ virtute mulieris, hoc est, carnis vires diminutas, viri autem, hoc est spiritus nostri esse auctas & roboratas. *Gene. 17.*

Christus.

Redēptor noster hō nascēdo, virul⁹ moriēdo; leo, resurgēdo, & ad cælos ascēdēdo aquila factus est. *Gre. hom. 4. super I. zec. Gregor.*
Christus moriēdo, docuit mortē non merui, resurgendo de vi-
ta confidere ascendendo, de cælestis patris hæreditate gloriari.
Greg. 7 mo. c. 11.

Quid est Iesus, nisi Saluator? Ergo propter temetipsum esto mihi Iesus, Noli Dñe, noli sic attendere malum meum, vt obliuiscaris bonū tuum, o bone Dñe, si ego cōmisi, vnde me damnare potes, tū non amisisti, vnde me saluare soles. *Aug. in Medit. August.*

Si vobis ex terrena fragilitate viluistis, ex pietio vestro vos appendite. *Aug. super Psalmum. 31.*

Scio pñe mi, qā ex hoc qđ me fecisti, debeo tibi me ipsum: & quia redemisti, & p me homo factus es, debere tibi plusquā me, si habere: quāto tu maior es, p quo dedisti te ipsum. *Aug. in Med.*

Non eum de cæcio ad terram merita nostra, sed peccata traxerunt. *Aug. super Ioan.*

Omnia Christus est nobis. Si vulnus curare desideras, medicus *Ambro.*
est: si febris, estuas, fons est: si grauatis iniquitate, iustitia est: si auxilio indiges, virtus est: si mortē times, vita est: si cælū desideras, via est: si tenebras fugis, lux est: si cibū queris, alimētum est. Gustate igitur, & videre, quoniam Dñs suauis est, *Ambr. de Virgini.*

Est inter oleū, & nomē Iesus similitudo in quibusdā qualitatib⁹ *Bernar.*
olei: qđ lucet, qđ pascit, qđ vngit, fouet ignē, nutrit carnem, lenit
dolorē, lux, cib⁹, medicina. Hæc oīa nobis est Iesus. *Ber. sup. Cāt.*

Nunquid Adam plus potuit in malo, quā Christus in bono?
Si ex Deo nati & in Christo electi sumus, quānam iustitia est vt
plus noceat humana atque terrena, quā valeat diuina atque
cælestis generatio? *Bernar. de noua militia.*

Verbum

Clemens Verbum vitam præbuit, vt opifex, bene viuere docuit, vt ma-
Alexan. gister: vt semper viuere suppeditaret, vt Deus. Clem. Alex. in ex-
 hor. ad Gent.

Nunquid etiam si per singulos dies moreremur, pro eo qui ita
 nos dilexit, meritum exoluerimus? imo ne minimam meritum par-
Chrysost. tem reponeremus. Chrysost.

Tu seruasti vinum bonum, tanquam si diceret, Meliora sunt Dñe
Euseb. gratiæ instituta, quam legis. Lex peccatores, ad tempus vili hircorum,
Emiffen. & vitulorum cruore mundauit: tu Dñe seruasti nobis vinum bonum,
 id est, in extremo seculo fudisti pro nobis sanguinem tuum. Lex intro-
 misit in terram repromissionis, angustis limitibus terminatam: tu Dñe
 amplos paradysi sinus pandis: tu inestimabile præparas regnum:
 tu introducis in celum: Lex cultores suos per medium maris rubri,
 natura rerum stupente perduxit: Videamus quanto plus est, quod
 præstat gratia. Qui in Christo (inquit) sunt, resurgunt primi: & tunc
 simul rapiemur obuiam Christo in aera, &c. Hom. 2. de Epiph.

1. Theff. 4. Nouit quanti ei constiterit homo suus: non ergo nobis viles si-
 mus, qui tam pretiosi Deo fuimus: nihil ille à nobis abiectum, ni-
 hil mediocre suscipit: vult consentire cum generositate pretij digni-
 tate redempti: tale conuersationis nostræ expectat meritum, quod san-
 guinis sui possit valere commercium. Idem in Hom. de Symbolo.
 Quid te o homo erubescendis cupiditatibus exhonoras? No-
 bilem vult esse vitam tuam, qui tibi commisit imaginem suam. Quam
 pretiosus sis, si factori forte non credis, interroga redemptorem.
 Idem. Hom. 2. de Symbolo.

Prospiciens ex alto Deus, in quo essemus genere debitores, iux-
 ta qualitatem captiuitatis reparauit munus redemptionis, id est, vt
 pro debita morte offerret indebitam: quia nec nos habebamus vn-
 de viueremus, nec ille unde moreretur. Idem. Hom. 4. de Pascha.

Opus est, vt ita elaboremus, ne quod ille elaborauit, nos iterum
 polluamus: ne scindamus vulnera, quæ ille sanauit, ne quod se-
 mel in nobis diluit vnda baptismi, rursum excoquere necesse ha-
 beat ignis inferni. Idem. Ibidem. Hom. 7.

Agnoscat homo, quantum valeat, & quantum debeat: & dum
 pretium suum cogitat, vilis esse sibi desinat. Custodiamus ergo
 solícite, quod tanti sudoris commercio Christus redemit. Reus ita-
 que erit non parui pretij, sed sanguinis Christi: sanguine & pas-
 sione eius mundatus. Idem. Hom. de beato latrone.

Talis nobis decebat, ut esset Pontifex, sanctus, innocens, impol- COLLE.
 lutus, segregatus à peccatoribus, & ex, c. f. De cuius sanctitatis
 præstantia sponsa in Cant. ait. Sicut malus inter ligna sylvarum, Cant. 20.
 sic dilectus meus inter filios. Solus enim ille malo cõparatur, cu-
 ius fructus gratissimus est: ceteri verò mortales sylvarum ligna
 sunt, quæ aut nullum, aut acerbissimum fructum ferunt, quo non
 homines, sed porci pascuntur. Quo igitur consilio ab hac iniuria
 vindicabimur? Nimirum si in illū inferamur. Sic enim sylvestres
 & steriles arbores in frugiferas commutatur. Decerpamus igitur
 à Christo spiritum eius, & amputatis cupiditatū nostrarum syl-
 uestribus ramis, mentibus illum nostris inferamus: & sic fructus,
 & vbertatis ejus consortes erimus. Hoc autem modo charitas
 nos unit & inserit Christo: & pinguedinis ejus, atque vbertatis
 participes facit.

Christus summa legis est, & Evangelij, quia in eo maximè &
 facienda, & speranda cognoscimus. Lex autem facere, Evangelium
 verò præcipuè sperare docet. Ad fugam enim peccati (in quo le-
 gis summa sita est) quid magis iuuat, quàm videre Christum pro-
 pter delenda peccata morientem? At si peccasti unde ad spem re-
 missionis magis poteris accendi? Vbi enim plus diuina bonitas,
 charitas, & misericordia fulgēt? At hæretici recentiores, alterum
 sine altero, hoc est, posterius, sine priori contemplan tur ut libe-
 rius peccent, cum vtrumque esset pariter considerandum: illud nè
 pecces, hoc nè desperes. Itaque hæretici velut dimidiarum Chri-
 stum, non totum intuentur, sicut illi, qui misericordiam Dei sine
 iusticia considerant, ut sine formidine peccent.

Qui dicit se in Christo manere, debet, sicut ipse ambulauit, &
 ipse ambulare. Christus enim mediator Dei, & hominum, sicut se
 Deo pro nobis obtulit in sacrificiū, ita se nobis proposuit in ex-
 emplum. Quò sit ut illis potissimum ejus prosit sacrificium, qui ejus
 imitari nituntur exemplum. Ideò enim mediator Dei & hominū
 dicitur, quia sicut Deum placauit sacrificio, ita hominem ad vir-
 tutem obligauit exemplo: vtrumque enim ejus sanguis efficit.
 Hinc Diuus Augustinus ait, Poculum salutis nostræ, quod ex di-
 uina virtute, & humana infirmitate confectum fuit, quanuis
 ex se habeat, ut omnibus prosit, non tamen prodest, nisi biba-
 tur.

tur. Hæc ille. Bibitur autem poculum hoc fide, dilectione, & imitatione.

Summa felicitatis nostræ est diuinæ similitudinis participatio: ad quam peruenimus, cum Deū coram intuebimur. Si ergo similis Deo fieri cupis, vidēdo deū sicuti est, da operā (inqt Ber.) ut similis ei fias, vidēdo eū, sicut p. te fact' est, ac ita per imitationē sacræ humanitatis, ad similitudinē venies summæ diuinitatis.

Cant. 5. Pro eo, quod nos *Cant. 5.* legimus. Dilectus meus candidus, & rubicundus, electus ex millibus, alij verterunt. Sub signis habens exercitum decem milliū, Alij. Vexillanus in decem millibus. Et quidem dilecti candor, eius puritatem, ruber autem color, eius passiones atque mirabilem patientiam designat. Sic enim Angeli

Isai. 63. apud *Isai.* quærunť, Quare rubrum est indumentum tuum? &c. Harum virtutum gerit Christus vexillum inter decem mille, hoc est, inter fideles omnes, ut in illum omnes aspiciant, illū sequantur, illum imitētur. Illum enim Pater posuit, non solum propitiatorem, sed etiam ducem, atque pastorem, & Christiani populi vexilliferum. Vexillum autem, crux eius est: cuius virtute, & imitatione electi omnes salutem consequuntur. Quisquis igitur in deliciis vitam agit, hoc vexillum minimè sequi cōvincitur, à quo quidem non recedunt, qui carnem suam crucifixerūt cum vitiis, & concupiscentiis: Quod faciebat ille, qui dicebat, Castigo corpus meum, &c.

1. Cor. 9. Hic enim ducis sui vestigium ingrediebatur. sicut

1. Cor. 11. ipse ait, Imitatores mei estote: sicut & ego Christi.

Dominus Iesus, qui vel vna sanguinis sui stilla, redimere mundum potuisset, tot contumeliarum, & opprobriorū ludibria perpeti voluit, ut nulla nobis calamitas euenire posset, quæ nō proprium illic solatium, & medicamentum inueniret. Impegit tibi quis alapam: ille prius non vnā, sed multas sustinuit. Ludibrio habetis: Ille prius. Stultus existimatis: Ille prius. Ab amico proderis: Ille prior. Falso accusatis: Ille prior. Sic de aliis.

Nonne hæc oportuit pati Christū, &c. Omnium electorū ordines tibi ante oculos pponē, Prophetas, Apostolos, Martyres, confessores, & inter hos, Monachos, & Anachoritas, Virgines, ceterosque electos, quos Ioannes in *Apoc.* similiter interficiēdos ait, siue propter fidei confessionem, siue propter carnis mortificationem. Omnes hi ex hoc fonte biberunt, hoc exēplo roborati sunt, hoc

hoc vexillum sequuti. In cruce igitur positus Dominus pios omnes confortat exemplo, adiuvat suffragio, docet magisterio, roborat merito, redimit sanguis sui pretio, voluntatemque accedit hoc summo beneficio, & maximo suæ charitatis indicio.

Fidēti, ac bono animo nos esse oportet, cū Christū in cruce pēdēte, ante Patris æterni cōspectū, ita quā verū, & gratissimū sacrificiū, & fidelē aduocatū obtulimus. Sic enim legimus: Sicut frigus niuis in die messis. sic legatus fidelis ei, qui misit illū, animā eius requiescere facit. Hac nos fiducia Ioānes cōsolatur, cum ait, Hęc *Ioan. 2.* scribo vobis, vt nō peccetis. Quod si qs peccauerit, aduocatū habemus apud patrē. &c. Hic autē legatus Christi est de quo propheta, auditum audiuimus à Domino & legatū ad gētes misit.

Cum subuerteret Dominus ciuitatē Sodomorum, recordatus *Gene. 19.* est Abrahæ, & liberauit Loth de subuersione vrbium. Vides igitur hoc loco pietatem Domini, qui amicorum suorū merito aliorū curat salutem? Si hoc igitur meritis Abrahæ impēsū est, quid de Christi meritis polliceri sibi possunt omnes, qui diligūt & credunt in eum, seque illius tutelæ, & præsidio commiserunt?

Miro modo scala ea, quam Iacob in somnijs vidit Christi Domini virtutem, & officium designat. Ipse est enim scala, quæ altera sui parte cælum, altera terram contingit. Vt qui duas naturas infinite distātes in se vno copulauerit. Ipse est scala, per quā terrenis hominibus, quibus terrestribus paradisi negata fuerat, in cælū conscendere datur: ipse est scala, per quā ad Dei cognitionē asurgimus. Vnde ipse se & viā, & ostium, & lucē appellat. Deus enī *2. Cor. 4.* qui dixit, de tenebris splendescere lumen suū, ipse illuxit, &c. Gradus autem scalę huius varia sunt mysteria vitæ Christi, per quos, qui ascendunt, ad Dominum, cui scalæ innixus est, perueniunt.

Ex duobus hircis qui pro peccato *Leuit. 16.* offerri præcipiebatur, alter quidem macēbatur: alter vero viuus relinquebatur, supra cuius caput vtranque manum sacerdos ponebat, & confitebatur omnes iniquitates filiorū Israel, & vniuersa delicta ac peccata eorum: quæ imprecabatur capiti eius: emittebatque illū p hominē paratū in desertū. Itaq; portabat hircus omnes iniquitates eorū in terrā solitariā, & in deserto relinquebatur. Quis infidelium nō hoc expiationis genus irrideret? Sed eo tamen apertē Dominus salutis nostrę beneficium, & saluatoris munus adūbrari voluit.

De ipso

*Isai. 53.**I. Pet. 2.**Psal. 39.*

De ipso namque scriptum est, Dominus posuit in eo, iniquitate omnium nostrum. Et illud item, Qui peccata nostra in corpore suo portauit super lignum. Huius autem rei gratia innocens Dominus personam peccatoris sustinens ait, Circumdederūt me mala quorum non est numerus, comprehenderunt me iniquitates meae, & non potui ut viderem. Hoc est, tam multae sunt, ut numerare nō possim. Iniquitates suas mitissimus agnus appellat, quas ipse pro nobis diluendas accepit.

Olim Dominus in lege animalium sacrificia pro peccatorum expiatione singulari misericordiae suae privilegio exigebat. Quia enim (ut D. Bonaventura ait) laetale peccatum capitali sententia plectendum erat, pius iudex mortem hominis, animalis morte commutauit. Quid ergo Domino seruatori debemus, qui non alieno sed proprio sanguine peccata nostra expiare, & pro eo animali seipsum hostiam immolare dignatus est?

*Psal. 2.**Ioan. 14.**Ioan. 16.*

Pro eo, quod nos legimus, Apprehēdite disciplinam, plerique ex Hebraeo verunt: Osculamini filiū, ne quando irascatur &c. Quibus verbis singularis quidā erga salutis nostrae vindicem ac parentem amoris affectus osculi nomine exigitur: hoc enim salutis nostrae initium ac fundamentum est, Iuxta illud: Qui diligit me, diligitur à patre meo, & ego diligam eum, & manifestabo ei me ipsum. Item illud, Ipse enim pater amat vos: quia vos me amatis, & credidistis quia à Deo exiui.

Psal. 8.

Humanæ conditionis vilitas redemptionis nostrae beneficiū vehementer amplificat. Propter hoc enim Vates regius admirandus exclamabat: Quid est homo, quod memor es eius, aut filius hominis, quia visitas eum? Quem versum glossa quēdam eleganter exponit his verbis, Cum Domine incredibilem magnificētiam tuam confidero, & mecum ipse diligentiū etiam ac etiā cogito, omnium rerum Dominum & effectorem Deū nostrae libertatis causa formam & conditionem serui suscepisse: & ut nobis immortalitatem suam impertiret, mortalitatem nostram induisse: & post maximos labores & ærūnas acerbissima morte vitam profudisse, ut nos tuo beatissimo, ac sempiterno frueremur: hæc ego cum animo meo sæpe multumque reputans, tantorum meritorū excellentia stupefactus, exclamo: Domine, quid est homo, quod saluti eius tanta benignitate consulis & prouides? quis inquam

inquam homo est, quod cum pestifero morbo laborantē inuisis, & eius vulnera tuis vulneribus sanes?

Beneficij redemptionis magnitudinem insinuat illa Prophetæ *Psal. 12.* exclamatio, atque optatio, Quis dabit ex Siō salutare Israël? cum auerterit Dominus captiuitatem plebis suæ, exultabit Iacob, & lætabitur Israël. Huc pertinet & illud, In conuertendo Dominus *Psal. 125.* captiuitatem Siō, facti sumus sicut consolati vel vt alij vertunt, sicut somniantes. Hoc est, tanta lætitia exultauimus, vt præ gaudiij magnitudine, somnare nos putaremus. Subditq; Prophetæ, in eandem sententiam, Tunc repletum est gaudio os nostrum, & lingua nostra, &c.

Oleum effusum nomen tuū ait sponsa: ideo adolescentulæ dilexerunt te. Præcipua vnguentorum omnium materia oleū est. Olei vero nomine atque natura singulares fructus, & beneficia redemptionis Christi sponsa appositissime declarat Oleum enim exhilarat faciem, sicut in *Psal. legimus,* vt exhilaret faciē in oleo: *Psal. 103.* vires item corporis firmat, quod athletæ ostēdunt, dum luctaturi corpus vngunt. Oleum itē fouendis & curandis vulneribus confert. Quod indicat Samaritanus ille, qui vinum, & oleum sauciati vulneribus infudit. Huic igitur oleo sponsa nomē sponsi sui, hoc est, sponsum ipsum comparat: quoniam ea, quæ in corporibus oleum, ipse inuisibiliter impiorum mentibus operatur. Primum enim, exhilarat mentis faciem, tam gratissimi, iucundissimi que nominis memoria. Confirmat deinde & corroborat interiores animæ vires, vt ad functiones suas, ritē per agēdas sufficiāt. Porro lassus, & defatigatus in via Dei, nihil potest adhiberi tam efficax ad resumendas vires, ad currendam viam mandatorum, ad peragenda opera Dei, ad prælianda prælia Domini, quàm oleum istud nominis Christi. Postremò, quis potest esse languentis animæ morbus tam grauis, quod vulnus tam exitiale, cui non hoc oleo super infuso medeatur? Siquidem & semi viuos curare valer, atque pristinae valetudinis robur restituere. Præter hæc autē, notum est oleum luminis fomentum esse, Christus autem mūdo in densissimis agenti tenebris lucem prætulit. Ab hoc enim Christi officio Ioannes Euangelium suum exorsus est cū ait, Vita erat lux hominum, &c. Et populus, qui ambulabat in tenebris vidit lucem magnam, &c. Omnia igitur hæc dona vnum redemptionis

D

Christi

Christi beneficium complectitur: de cuius plenitudine nos omnes accepimus, qui nobis omnia factus est. Quod verò Christum comparat oleo, siue vnguento, aut balsamo, non simpliciter, sed effuso (quod magnā ex se tunc fundit odoris suauitate) summam Christi Domini dulcedinem, iucunditatem, & benignitatem designat, quæ piarum mentium sensum mire afficit. Horū autem tantorum beneficiorum consideratio miros excitat amores in Christum, quod quidem aperte indicat Sponsa cum subdit, Ideo adulescentulæ dilexerunt te. Hoc est, non solum perfectorum animarum, sed illarum etiam, quæ in virtute adolescere incipiunt, dum hæc tanta dona considerant, in amorem tui exardescunt. Quod si alij simili beneficio, & pretio redempti non faciunt, nihil mirum est: quia soli inquit recti te diligunt, non improbi.

Cant. 8. Sub arbore mala suscitavi te, ibi subacta est genitrix tua, &c. Hoc est autem, quod gratulabundis Ecclesia vocibus canit cum ait. Qui salutē humani generis in ligno crucis cōstituiſti, vt vnde mors oriebatur, inde vita resurgeret, &c. Quoniam verò beneficium hoc longissimo intervallo cætera superat beneficia: idcirco debitam à nobis Dominus gratitudinem exigit, cum subdit, Pone me quasi signaculum super cor tuum, & super brachium tuum. Hoc est, da operam, vt in corde tuo, velut sigillo quodam, passionis & crucis meæ effigies impressa sit: nec intus solum in corde, sed in brachio etiam, hoc est, in totius vitæ institutione.

Galat. 6. Sic enim gestabat eum, qui dicebar, Ego stigmata Domini mei

Galat. 2. in corpore meo porto. Et, Christo confixus sum cruci. Et, Adim-

Colos. 1. pleo quæ defunt passionum Christi in carne mea, pro corpore eius, quod est, Ecclesia. Passiones autem Christi appellat membrorum suorum passiones: quemadmodum is insinuauit, cum

Acto. 22. ad persequentem membra sua, Saulum dixit, Saule, Saule, quid me persequeris? Sequitur deinde: quia fortis est, vt mors dile-

Cant. 8. ctio, dura sicut infernus æmulatio. Sensus est, Ideo cordi, & corpori tuo tanquam sigillum imprimi à te exigo, quoniam dilectio, qua me pro hoc tanto beneficio prosequi debes, morti, & inferno similis futura est. Hoc est, talis ac tanta esse debet, vt morti, & inferno comparetur. Mors enim insensibilem hominem ad omnes huius mundi affectus, ad omniaque tum aduersa, tum prospera reddit. Talis autem debet esse in Christum charitas: quæ effi

efficiat, vt nos mortui simus mundo, viuentes autem Deo. Infernus porro inexorabilis est: qui quæ semel arripuerit, nunquam reddit. Talem diuinæ gloriæ zelum à nobis Dominus iure suo exigit: qui nullis vel mundi huius, vel hostis antiqui machinis, possit nos ab eius amore diuellere. Talem porro zelum, talemque dilectionis vim ostendit Apostolus, cum ait. Quis nos separabit à charitate Christi? Tribulatio, an angustia, an periculū, an gladius? certus sum, &c. quæ sequuntur: quæ mirè hunc charitatis, & æmulationis affectum exprimunt: quem proinus Sponsa explicat, cum subdit. Aquæ multæ non poterunt extinguere charitatem, & flumina non operient eam. Hoc quis non videt perfectissimè in martyribus impletum? O nos miseros, quos ab hac dilectione toties leuissima rerum momenta diuellunt, à qua nec tota inferorum potentia separare debuisset.

Roma. 8.

Constituit eum super excelsam terram, vt comederet fructus agrorum, vt suggeret mel de petra, &c. Quod Iudæis olim carnaliter concessum est, hoc spiritualiter pijs hominibus in noua lege conceditur. Quid enim (vt Richardus ait) excelsa terra, nisi spiritualis vita est? Qui sunt fructus agrorū, nisi sensus, atque sententiæ sacrorum librorum? quos comedimus, cum eorum lectione, vel meditatione mentem pascimus, & oblectamur? Quid verò petra, nisi Christus, ex cuius vitæ, mortisque meditatione oleum dilectionis, & mel diuinæ dulcedinis contemplando sugimus? charitas enim Christi vrget nos, & amore suo nostrum in se amorem accendit.

Deute. 32.

Quomodo summus Pontifex noster medium se inter nos, & offensum Patrem obiecerit, & iram eius meritis suis placauerit appositissimè. Numer. 16. adumbratur: cum post interitum Datan & Abiron ira Domini in populum immisso incēdio sœuire incipiente, Aaron thuribulo assumpto, incendium extinxerit. Quem locum eleganter, & copiose, vt Origenes iurat, his pene verbis. Hic primo, si videtur, historiæ ipsius imaginem describamus, vt cum rei gestæ species apparuerit, tunc demum si quid est in hoc loco mysticum, requiramus. Intellige ergo populum illum Israël in castris per ordinem tribuum familiarumque dispositū, virtutē verò quandam à Deo missam non sparsim, sed ex prima aliqua parte corripisse populum morte vastare, & procedente per ordinem

Num. 16.

D 2

mortis

mortis stragem considera. Post hæc pōtificem indutum veste pō-
 tificali procedere, & portantem batillum, atque ignem cū thure,
 tendere ad illum locum, quo per Angelum vastantem mors illata
 peruenierat. Intuere stantem pontificem, & obiectione quadam
 sui, viuentes à mortuis dirimentem, virtutem verò repropitiatio-
 nis eius erubuisse Angelum vastatorem, & in hoc mortem quidē,
 finitam, vitam verò reparatam. Si intellexisti historie ordinem, &
 oculis (vt ita dicam) cernere potuisti pontificem stantem mediū
 inter viuos, & mortuos, ascende nunc ad verbi huius celsiora fa-
 stigia, & vide, quomodo verus pontifex Iesus Christus assumpto
 batillo carnis humanæ, & super posito igne altaris, anima sine
 dubio illa magnifica cum qua natus est in carne, destruxit eū qui
 mortis habebat imperium.

Solent vxores, quarum viri ab inimicis ferro trucidati sunt,
 sanguinolentas eorum vestes adseruare, & adultis iam liberis o-
 stendere, vt eos ad sanguinis paterni vindictam sumendā acuant.
 At nos dissimili ratione vnigeniti filij Dei sanguinem Deo patri
 offerimus, quo illum non ad vindictam, sed ad clemētiā pecca-
 toribus, hoc est, filij eius interfectores exhibendam, excite-
 mus. Ideo enim sanguis Christi melius clamare dicitur, quā
 sanguis Abel.

Christi incarnatio & natiuitas.

August. **M**ediator inter Deum & homines, oportebat, vt haberet ali-
 quod simile Deo, aliquid simile hominibus, ne in vtroque
 hominibus similis, longe esset à Deo, aut in vtroque Deo similis,
 longe esset ab hominibus, atque ita mediator non esset. August.
 confess. lib. 10.

Non iam desperandum est participatione verbi fieri posse ho-
 mines filios Dei: quando filius Dei participatione carnis factus
 est filius hominis. Aug. de Gratia no. test.

Ioan. 9. Illuminamini modo fratres habentes colyrium fidei. Præcessit
 enim saluam eius cum terra, vnde inungeretur, qui cæcus est na-
 tus, & nos de Adam cæci nati sumus, illo illuminante, opus habe-
 mus. Misceuit saluam cum terra. Verbum enim caro factum est,
 & habitauit in nobis. Aug. super Ioan. tracta. 24.